

ZIEN IS EEN ANTWOORD

twee leerlingen op weg naar Emmaüs – 3^e zondag van Pasen

Ontzet en verbijsterd zijn twee leerlingen als zij na de dood van Jezus van Jeruzalem naar Emmaüs lopen, zo'n 11 km verderop. Alles is onbegrijpelijk. Jezus, hun heer, gids en vriend, veroordeeld, aan het kruishout gehangen. Dood. Ongelooflijk.

Terwijl ze al pratend enige lijn in de recente gebeurtenissen proberen te krijgen, voegt zich een man bij hen die van niets schijnt te weten. De man is Jezus maar de ogen van de leerlingen *'waren niet bij machte Hem te herkennen'*.

'Zien is een antwoord', las ik laatst ergens. Hoezo een antwoord, vroeg ik me af. Onze ogen, zegt de schrijver, zijn instrument. Zien doen we met ons hart, met onze geest, met onze ziel. Zien zit aan de binnenkant. Vraag tien mensen in een winkelstraat wat ze hebben gezien. De een ziet vooral mensen, een ander koopjes en een derde de architectuur van de gebouwen. We kijken naar hetzelfde maar maken als het ware een eigen foto.

We zien niet alleen allemaal anders, we zien ook slechts ten dele. De ogen van de leerlingen gaan pas open bij de maaltijd. Waarom dan pas? Waarom niet eerder bij het zien van Jezus of bij zijn woorden onderweg? Blijkbaar was de blik nog vertroebeld. Door onrust bijvoorbeeld, verwarring, onveiligheid. Zoals ook bij ons. Een vertroebeling die we doorgaans niet opmerken maar die er wel is.

Hoe worden we wakker, hoe gaan we beter zien? Hoe ging dat bij de leerlingen uit Emmaüs? Gewekt door de woorden van Jezus – *'was het niet hartverwarmend zoals Hij onderweg met ons sprak?'* – en nu in het zegenen, breken en delen van het brood zien ze dat het Jezus is. Ja, dit is Jezus. Zo spreekt Hij, zo zegent Hij, zo deelt Hij. Hartverwarmend. Het oog ziet wat het hart voelt. Zien is een antwoord, een persoonlijk antwoord.

In coronatijden zijn we ons soms klein en bang, boos en opstandig of juist gelukkig met de stilte in de stad. We worden gevoeliger. Hart, geest en ziel krijgen weer ruimte. We zien meer bloesem, horen meer vogels. Op zo'n moment kan er iets oplichten en kunnen we iets voelen van de heilige werkelijkheid waarin we eigenlijk leven.

Marieke van de Ven